

ELS GEGANTS DEL PEDRAFORCA

AUTOR: Adaptació feta per en Carles Cuberes de la llegenda *Els Gegants del Pedraforca* recollida per na Isabel Artero a *Pedraforca Màgic* (Sant Vicenç de Castellet: Farell, 2001)

Fa molt i molt de temps van viure a Catalunya dos gegants que es deien Josep i Josefina. Eren molt trempats i amables i no feien pas mal a ningú. Però la gent, en veure'ls tan grans, o bé els tenien por o bé els tenien enveja. I per això no els volien enlloc. I ells, que per això se sentien molt tristos i desgraciats, no tenien més remei que viatjar de poble en poble buscant algú que els estimés.

Així va ser com van arribar a una nova contrada, tota plena de roures, faigs, pins i avets. Un indret fabulós, coronat per una gran muntanya que a l'hivern s'omplia de blanca neu.

A més, en aquella contrada, la gent era diferent: no els tenien ni por ni enveja i mica en mica se'ls van començar a apreciar. Els infants jugaven amb les faldilles de la Josefina que eren com tobogans gegants! Fiuuuuu!! Als nens també els agradava fer pessigolles als enormes peus del Josep, que reia i reia pels descosits. Un riure que ressonava per tota la vall i que s'encomanava més que un badall. Ai, si n'eren de feliços!!

Però diu la llegenda que al cim de la muntanya hi vivia una bruixa que es deia Marduixa i era un xic entremaliada. Tenia un nas de nap i una cara de col que feia por! Aquesta bruixa, que tenia molta enveja de la felicitat dels xics, dels grans i dels gegants, va tenir una mala pensada.

Una nit sense lluna es va enfilar a la seva escombria i va fer via cap al poble. Aprofitant que tothom dormia com un soc va anar casa per casa ficant tots els nens i nenes dins d'un gran sac que duia. Quan els nens i nenes del poble es van adonar ja era massa tard! El sac, però, era una mica vell i tenia un forat per on en Janet, el nen més petit del poble, es va poder escapar. De tan espantat que estava es va quedar amagat en una soca, on s'hi va estar tota la nit.

L'endemà al matí, quan els pares i mares van anar a llevar els seus fills i filles tots es van trobar amb la mateixa desagradable sorpresa: tots els infants del poble havien desaparegut!!! Tothom estava molt trist. Què havia passat? On eren tots?

De seguida van sortir al bosc a cercar-los, cridant-los a cor què vols: Paula! Joan! Marina! Pol! Carla! Miquel! Jan!... Cadascú cridava els seus. Quan en Janet va sentir els crits va sortir del seu amagatall. Quina alegria en veure'ls! El pobre no s'havia atrevit a sortir per por que la bruixa el tronés a enxampar. Encara li tremolaven les cames!! En Janet els va explicar tot el què havia passat i com, per sort, s'havia pogut escapar pel forat del sac.

La bruixa Marduixa havia tancat els nens i nenes en una cova a dalt de tot de la muntanya i havia fet un encanteri per tancar la sortida, en un indret on era impossible arribar si no era volant o si no eres un... gegant!!! És clar!! Anirien a demanar ajuda al Josep i la Josefina, que vivien a la seva casa gegant a l'altra banda del riu.

Quan els gegants es van assabentar del què havia passat es van enfadar molt i molt i molt. I ja us podeu imaginar que quan un gegant s'enfada...ui, ui, ui! En un tres i no res es van enfilars fins al capdamunt de la muntanya, on la bruixa hi tenia el seu amagatall.

Quan hi van arribar hi van trobar la bruixa Marduixa i li van dir:

- Deixa anar de seguida els nens i nenes del poble o t'escalfarem de valent!!
- Jijijouja! Ni se us acudeixi! He fet un encanteri que només jo puc desfer!! Si voleu tornar a veure aquestes criatures m'haureu d'aconseguir una cosa!

Els gegants van tenir curiositat per saber què volia la bruixa i la van deixar parlar.

- M'haureu de dur la Lluna!
- La Lluna? Però com vols que.... – va dir el Josep. Però de seguida la Josefina li va picar l'ullet i va afegir:
- Sí, la Lluna. La vull per mi i només per mi! Si em porteu la Lluna jo us tornaré els nens; però si no ho aconseguiu haureu de marxar per sempre més d'aquest país!
- Tracte fet, bruixa! Ens veurem d'aquí a et dies...

El Josep no entenia res; per molt gegants que fossin la Lluna no la podrien dur pas! Però va seguir el joc a la Josefina, que feia cara d'empescar-se'n alguna de bona.

La bruixa Marduixa reia de valent i pensava:

- Ves, que beneits aquests gegants que es pensen que podran dur-me la Lluna! Els he ben enredat!! Mira que són tanoques! No és pas possible de baixar la Lluna del cel! Jajajaja...

Al cap d'una setmana els dos gegants van tornar a l'amagatall de la bruixa.

- Bruixa! Surt del teu amagatall! Hem complert, et portem la Lluna!
- Què? Com? No m'ho puc creure!
- Vine, apropa't, i veuràs!

El Josep i la Josefina havien dut un cossi ple d'aigua de la font i l'havien posat de tal manera que la Lluna, en quart creixent, s'hi reflectia, talment com si ella mateixa estigués a dins, com un mirall, de tan clara i neta que estava l'aigua. La bruixa, que era una mica capsigrany, es va ajupir arran del cossi per veure-la de ben a prop ja que no s'ho podia creure. Just quan la bruixa estava ben embadalida, en Josep li va clavar una puntada de peu al cul tan forta que la va enviar...sabeu fins a on? Sí! Fins a la Lluna!!

- Apa, bruixa, no volies la Lluna? Doncs ja la tens!!!

En desaparèixer la bruixa, l'encanteri també es va esfumar i la cova es va obrir... estaven salvats! Tots van córrer cap a fora per veure què havia passat. Quina alegria quan van veure en Josep i la Josefina!!! Els omplien de petons, abraçades...

Tots plegats van baixar cap al poble, ben feliços i contents, cantant una cançó:

*Els gegants ens han salvat
Perquè la bruixa perquè la bruixa
els gegants ens han salvat
perquè la bruixa han ensarronat*

*lalaralarara, lalaralarara
lalaralarara, lalaralarara*

*Bona lliçó li han donat
fins a la Lluna, fins a la Lluna
Bona lliçó li han donat
fins a la Lluna l'han enviat
lalaralarara, lalaralarara
lalaralarara, lalaralarara*

Quan van arribar al poble tots els pares, mares, avis, àvies, tiets, tietes, gossos i gats van sortir a rebre els nouvinguts amb molta alegria. Van omplir de petons les galtes i d'abraçades els dits i mans dels gegants. Per celebrar-ho van fer una gran festa on tothom va cantar, ballar i riure de valent. I cantaven, tots plegats...

Així va ser com tot va tornar a ser com sempre. Els gegants van decidir que de tan en tant pujarien a la muntanya a fer un cop d'ull no fos que la bruixa tornés a treure el nas per allí.

Van passar anys i panys; els xiquets es tornaven xicots, els xicots homenets, els homenets homes i els homes vells. I així, tothom es feia gran i envellia, i els gegants també, és clar. Un cop, quan ja eren vellets, amb els cabells de color de plata, van pujar a la muntanya per darrera vegada. Diuen que allí, al capdamunt, es van quedar adormits per sempre més i es van convertir en pedra.

Encara avui, si mireu la muntanya del Pedraforca els veureu clarament, un a cada banda de l'enforcadura, en Josep al nord i la Josefina al Sud. Els infants de les valls del Pedraforca poden dormir tranquils perquè els gegants, sempre amatents, vigilen des de les altures que mai res dolent els passi.